

SVEN HASSEL, pe numele său real Børge Willy Redsted Pedersen, s-a născut pe 19 aprilie 1917, la Fredensborg, în Danemarca. La vârsta de 14 ani a intrat în marina comercială, iar în 1937 Hassel s-a mutat în Germania pentru a se înrola ca voluntar în armată. A luptat pe mai multe fronturi, fiind rănit de mai multe ori. În cele din urmă, a ajuns la gradul de locotenent. S-a predat trupelor sovietice la Berlin în 1945 și și-a petrecut anii următori în mai multe lagăre de prizonieri. A început să scrie prima sa carte, *Legiunea blestemaților*, în timp ce era deținut. A fost eliberat în 1949, iar în 1951 s-a căsătorit cu Dorthe Jensen, soția sa fiind cea care l-a încurajat să scrie despre experiențele sale din război. *Legiunea blestemaților* a fost publicată în 1953 și ecranizată în 1987 sub titlul „Frontul terorii“ (*The Misfit Brigade*). În 1957, Sven Hassel a rămas paralizat și timp de doi ani s-a luptat cu boala. După recuperare, și-a continuat activitatea de scriitor. În 1964 s-a mutat la Barcelona, unde a trăit până la sfârșitul vieții. A murit la 21 septembrie 2012. De-a lungul timpului, Sven Hassel a publicat mai multe volume de mare succes internațional, printre care: *Legiunea blestemaților*, *Blindatele morții*, *Camarazi de front*, *Gestapo*, *Imperiul iadului*, *Moarte și viscol*, *Drum sângeros către moarte*, *Curtea Marțială* și *Comisarul*.

SVEN HASSEL DRUM SÂNGEROS CĂTRE MOARTE

Ediția a V-a

Traducere de
CLAUDIU FLORIAN

NEMIRA

Cuprins

Pădurea de cactuși	9
Puricii.....	105
Serviciul de escortă.....	150
Ceai negru chinezesc	268
Culmile demonului	328
Comisarul.....	405
A fost crimă?	489

ARMADA MANIFESTO

*Trecutul este o poveste,
iar unele dintre cele mai frumoase povești
sunt despre trecut.*

JOIN THE ARMADA!

Înrolează-te în divizia History
și descoperă cele mai importante momente
ale istoriei și civilizației umane,
distilate de mințile unor scriitori spectaculoși!

Intră în arenele gladiatorilor,
urzește intrigi de palat în dinastia Tudorilor
și ia parte la marile războaie din secolul XX!

Istoria e scrisă cu sânge,
dar ficțiunea istorică e scrisă cu suflet.

JOIN THE ARMADA!

În librăriile din toată țara și pe www.nemira.ro

**ARMADA.
IMAGINATION UNLIMITED!
POWERED BY NEMIRA.**

Pădurea de cactuși

„Dacă nu sunt cu ochii în patru, afurisitul ăla de Himmler îi va avea în curând pe toți prietenii mei în lagărele lui de concentrare.“

Göring către Generalfeldmarschall Milch,
22 septembrie 1943

Cântând cât îl ține gura, torpilorul Klaus Pohl părăsește bordelul „La semnul patului legănat“ din Pirgos. În depărtare poate fi auzit vacarmul unei partide de bile dintre un grup de marinari germani și niște soldați italieni din trupele alpine.

Klaus Pohl rânjește fericit și se hotărăște să joace și el un tur, dar se răzgândește în clipa în care zărește iar fata drăguță pe care-o observase în seara aceea, ceva mai devreme.

- Hei, Liebling! o strigă, ecoul vocii sale răsunând în tăcerea nopții. Așteaptă flota! E periculos să ieși din convoi! Își duce degetele la gură și fluieră ascuțit, gonind astfel toate pisicile din zonă.

Fata privește înapoi și zâmbește provocator.

Klaus mărește pasul. Plecase dezamăgit de la bordel. Erau acolo mai mulți clienți decât puteau suporta damele. Fluieră din nou: e atât de absorbit de fată, încât nu bagă de seamă figurile indivizilor iviți de pe o stradă laterală, care îl urmăresc.

Fata cotește pe o alee mică. Odată ajunsă acolo, i se pare că a înghițit-o pământul.

Patru bărbați fac cerc în jurul lui.

- Ce dracu'! strigă, ducându-și mâna la pistolul său P-38.

Un laț aruncat cu pricepere din spate îi alunecă strâns în jurul gâtului. Se sufocă și cade în genunchi, mâinile agitându-i-se prin aer. Bereta rotundă de marină i se rostogolește pe stradă ca o roată pusă pe fugă. O cizmă i se afundă în vintre, un pat de pistol îl pocnește în ceafă.

În ziua următoare, torpilorul Klaus Pohl e găsit de câțiva civili greci, care anunță poliția. Cadavrul despuiat zace în șanț, la numai câțiva pași de Cartierul General German. Identificarea e foarte

anevoioasă, identitatea cadavrului fiind stabilită abia atunci când flota sa îl dă dispărut.

Cazul e tratat ca o investigație de rutină, fără importanță. Zilnic ies la iveală, de prin șanțurile grecești, leșuri de soldați germani despuiate.

Două ore mai târziu, trei prizonieri greci sunt spânzurați în public drept represalii.

Formațiunea de luptă s-a oprit. Se uită la cadavrele care s-au umflat grotesc sub soarele arzător. Leșul unui Leutnant zace pe marginea fântâniei. Limba i-a fost smulsă și gura s-a transformat într-un imens cheag de sânge.

- Cred c-a durut al dracului de tare asta! face Porta, arătând înspre ofițerul mort.

- Ar fi fost un tip tăcut dac-ar fi scăpat cu viață, zice Bivolul, trecându-și limba peste buzele crăpate de soare.

- În livada aia afurisită i-au legat pe câțiva dintre ei de niște copaci aplecați la pământ, iar pe urmă au dat drumul pomilor. Nu-i așa că-i o idee sfâșietoare? zice Micuțul, alungând muștele cu mâneca unei uniforme grecești.

- Am să le tai nenorocitele alea de mădulare! spune Teastă și scoate la iveală din carâmbul cizmei un cuțit.

- Căprar tâmpit! exclamă Porta. Problema ta e că n-ai văzut încă destui morți!

– Partizanii trebuie lăsați să aibă și ei o plăcere, e de părere Micuțul. La urma urmei, noi, nemții, am fi putut rămâne și acasă, nu-i așa?

Porta desface fălcile înțepenite ale Stabszahlmeisterului mort. Forcepsul său sclipește în soare și Porta e cu doi dinți de aur mai bogat.

Micuțul face rost de o cutie plină cu trabucuri. Cu o figură de director foarte bine pus în tron, își aprinde un trabuc brazilian, lung cât toate zilele, și se așază la umbra oferită de un Kübel¹ răsturnat, împingând la o parte leșul însângerat al șoferului.

– Și morții sunt buni la ceva pe timp de război, zice Porta. Atrag muștele și astfel le țin departe de noi, ăștia care încă mai suntem în viață.

– Ce puzderie de muște! exclamă și Gregor, cu mirare, în clipa în care un roi întreg se ridică bâzâind de pe cadavrul șoferului mort.

Porta deschide o conservă de pește și înfulecă ajutându-se de baionetă. „Peștele-i bun pentru tine“, scrie pe conservă.

În spatele clădirii lungi dădu peste zece Blitzmädel². Sunt moarte și întinse cu grijă pe un rând. Nu-s moarte

¹ Kübelwagen, transportor de trupe pentru orice teren (n. tr.).

² Denumire în jargon dată personalului auxiliar feminin, îndeosebi telefonistelor, în timpul războiului (n. tr.).

decât de vreo zi sau două. Duhoarea lor e încă suportabilă și numai două dintre ele au ochii scoși de pășari.

– Mai întâi s-au distrat nițel cu ele, zice pofticios Micuțul, ridicând o fustă militară, de un gri-albăstrui. Uite, asta și-a pierdut podoabele!

– Ajunge, porcule! îi strigă Bătrânul furios. Nu ți-e milă deloc de sărmanele femei?

– Ce-am avut și ce-am pierdut, n-o cunosc pe niciuna! protestează Micuțul. Vrei să plâng până mi-or sări ochii pentru fiecare mort pe care-l întâlnesc în timp de război? Asta vrei?

– Dacă eram în locul partizanilor, râde Bivolul, tresălțând cu tot corpul său obez, aș fi luat una cu mine și m-aș fi pus pe niște „Kraft durch Freude“¹ de câteva ori pe zi. Ția din America zic că-i sănătos să faci amor.

Un țipăt ascuțit ne face să sărim în picioare și să punem mâna pe arme. O femeie aleargă pe deal în jos, împleticindu-se, gonită de un bărbat mic și gras, care agită o secure deasupra capului.

¹ „Forță prin plăcere“, organizație specială, creată în 1934, în cadrul „Frontului German al Muncii“, menită să asigure membrilor ei petrecerea timpului liber și a vacanțelor într-un mod plăcut prin excursii, călătorii, sport, programe culturale (n. tr.).

Cuțitul maur al Legionarului sclipește prin aer ca un fulger și se înfige în pieptul bărbatului, care mai fuge câțiva pași și cade ca un butuc.

Spre stupoarea noastră, femeia se aruncă bocind peste cadavrul său și se apucă să strige blesteme bulgărești către Legionar.

- Zice că ești un ucigaș blestemat, explică Bivolul, care cunoaște puțin bulgărește. Tocmai aveau tãmbãlãul lor zilnic, iar securea făcea parte din decor.

- Sfinte Allah! mormãie Legionarul, ștergându-și cuțitul maur de mânecă. Cine naiba ar fi putut să ghicească una ca asta?

Un Krupp-diesel hodorogit se face auzit în satul ars de soare. Din el sar câțiva cincisutiști¹ gălãgioși.

- Au măcelãrit tot batalionul! Noi suntem tot ce-a mai rămas! strigă un Feldwebel cu fața transpirată și jechoasă.

- Cine a făcut-o? întrebă Bãtrãnul sec.

- Pãgãnii aștia afurisiți! strigă Feldwebelul furios. Batalionul nostru a venit aici de la Heuberg acum câteva zile și chiar în prima ciocnire au nimerit într-o ambuscadă. Eu am rămas în urmă cu grupa mea și am scăpat.

¹ Cincisutiști - trupe disciplinare (n. tr.).

- Cu alte cuvinte, ai șters-o! rãnjește Porta sarcastic. Lui Adolf nu i-ar plăcea așa ceva. Vreau să spun... în caz că treaba asta i-ar ajunge la urechi.

- Ne putem alătura vouă? se interesează Feldwebelul, neluând în seamă șicana.

- Aveți arme? intervine brusc Bãtrãnul.

- Numai carabine, cu douăzeci de lovituri de căciulă, răspunde Feldwebelul. Prusacii nu-s prea generoși cu cincisutiștii.

- Ai zeamă în el? vrea să știe Bãtrãnul, arătând spre Diesel.

- Nu, merge doar la vale.

- Atunci e-n regulă, rãde Porta vesel. Wehrmachtul Marii Germanii e obișnuit ca lucrurile să meargă în direcția asta.

- Rãmãneți, dacã vreți, admite Bãtrãnul, dar rețineți: eu comand aici!

- Trebuie să predăm carnetele de serviciu? întrebă un tânăr cincisutist, oferindu-l pe al său.

- Șterge-te la fund cu el! îl sfãtuiește Micuțul cu un aer arogant.

- Suntem în rahat! îi zice Bãtrãnul Feldwebelului. Carul nostru de luptă e o epavă arsă, așa că ne așteaptă o mărșãluială zdravănă și o plimbare peste munți.

- Îi cunoști? se interesează Feldwebelul, zãmbind amar.

- Nu, răspunde Bãtrãnul.

– Se pare că-i găoaza universului acolo sus, iar două zile înseamnă mult, făcu Feldwebelul, aruncând o privire îngrijorată către silueta întunecată a munților. Șerpi, scorpioni, furnici uriașe și Dumnezeu știe câte altele. Cactuși cu destulă otravă în ei ca să umple prăvălia unui chimist.

– Ai vreo idee mai bună? rânjește Bătrânul, mestecând o bucată de tutun.

– Nu, acum lucrez pentru tine!

– Adunătura asta a voastră are experiență de luptă?

– Doar câțiva, râde Feldwebelul obosit. Restul sunt borfași și hoți. E chiar și-un proxenet printre ei!

Bătrânul oftează și proiectează un scuipat marونیu de la tutun pe fântână, apoi își așază automatul pe umăr într-o poziție mai comodă.

– Spune-le alor tăi că noi ne mișcăm rapid.

– Curte Marțială rapidă, hă? dădu Feldwebelul glas avertismentului.

– Ceva nelămuriri? face Bătrânul sarcastic.

– Nici n-ai crede! râde Feldwebelul cu răutate.

– Îmi pare bine că ne înțelegem.

– Ce-ar fi să ne dați câteva automate sau o pușcă-mitralieră? sugerează Feldwebelul, oferind un pachet de „Junos“.

– Te crezi într-un arsenal? mârâie Bătrânul, răsucindu-se pe călcâie și dând cu piciorul într-o cască, care zboară prin aer și cade pe un cadavru. Vă aruncați echipamentul în

dezordine! Cum dracu' poate lupta o armată într-un război cu echipamentul împrăștiat peste harta întregii Europe?

– Da' prost dispus mai ești astăzi! remarcă Porta, deschizându-și a treia conservă de pește.

Bătrânul nu răspunde; își aruncă automatul pe umăr, își aprinde vechea lui pipă, cu capac de argint, și-o pornește spre remorca cu muniție unde Feldwebelul s-a așezat laolaltă cu câțiva dintre oamenii săi.

– Cum te cheamă? întrebă Bătrânul sumbru.

– Schmidt. După o scurtă pauză, adaugă: regiment de linia-ntâi.

Bătrânul scuipă cât colo un șuvoi brun de salivă.

– Și ce-i cu asta?

– Credeam că te interesează.

– Nu dau doi bani nici dacă ești Feldmareșal.

Bătrânul se apropie și se așază lângă noi, cerându-i lui Porta partea lui din conserva de pește.

– La naiba, sunt ostenit! geme Gregor sfâșietor, trecându-și mâneca peste fața acoperită de praf. Uite unde-am ajuns noi, floarea Germaniei, lăsându-l pe Untermensch¹ să-și facă de cap. Generalul meu și cu mine

¹ „Om inferior“, termen folosit de naziști pentru popoarele de „rasă inferioară“ – slavi, evrei, asiatici, negri, opus celui de *Herrenvolk* („popor de stăpâni“) cu care se desemnau pe ei înșiși și alte popoare de „rasă superioară“, ariană – germanicii, anglo-saxonii, nordicii (n. tr.).

Libris
RO
Receptul pentru achiziționarea cărții

n-am fi admis așa ceva. Dacă l-am fi avut pe el și monoculul lui printre noi, ar fi avut de ce să se sperie toți amărâții ăștia.

- Dacă treburile continuă în felul ăsta, Marea Germanie va fi ștearsă de pe hartă, zice Bivolul sumbru, iar noi, nemții, vom fi din nou personajele alea rele din poveștile fraților Grimm.

- O să fim un fel de monștri cu care îi sperie părinții pe sugari când se lasă seara, încuviințează Porta.

- O perspectivă a naibii de tâmpită! declară Micuțul, împachetând plictisit benzi de cartușe în cutii de muniții.

Din nord, dinspre munți, se aude foc de artilerie.

- Vecinii bat la ușă! fredonează Porta, întorcând un cadavru pe spate în speranța că va găsi dinți de aur.

- Tu iei mortierul greu! urlă Barcelona la unul dintre cincisutuști.

Barcelona e Feldwebel, dar nu prea are ocazia să-și etaleze gradul când e numai cu noi.

- Cum rămâne cu orătania aia neagră de-acolo? întrebă Heide, arătând cu pistolul-mitralieră spre popa care ședea și desena cerculețe în praful drumului.

- Poate pleca odată cu noi sau poate rămâne unde e, zice Bătrânul indiferent.

- Curăță-l pe garid! sugerează Tango, un german născut în România, care fusese profesor de dans la București

și care, oricând are o clipă de răgaz, dansează în pași de tango, urmărind o orchestră lăuntrică.

- Să-l curățăm pe netrebnic! zbiară și Micuțul. Ticăloșii ăștia cerești aduc întotdeauna ghinion aici, pe pământ!

- Da, hai să terminăm cu el! N-am văzut niciodată un popă încasând un bilet pentru o călătorie numai dus, chicotește Bivolul în timp ce straturile lui de slănină tresaltă într-o veselie.

- Eu hotărâsc dacă cineva urmează să fie lichidat sau nu, decide Bătrânul glacial.

- O să fiu cu ochii pe el, oricum. Trupul și sufletul nu țin pasul de fiecare dată, zice Tango, schițând câțiva pași de dans. Odată, cei dintr-a patrușpatra au dat peste un pilot ceresc, care nu avea mai multe legături cu Domnul decât diavolul însuși!

Ne ațintim cu toții privirea asupra părintelui.

- Ia să-i deschid eu beregata ticălosului! zice Micuțul, pipăindu-și tăișul cuțitului de luptă.

O escadrilă de He 111¹ trece urlând pe deasupra noastră. Unul dintre ele descrie un cerc în aer și revine.

¹ Heinkel HE 111, avion german de vânătoare și bombardament, denumit astfel după numele fabricantului său, Ernst Heinkel, care împreună cu Willy Messerschmitt și cu Hugo Junkers erau proprietarii principalelor firme furnizoare de aparate de zbor pentru mașina de război germană (n. tr.).